

IZET SARAJLIĆ VERSEI

(1930–2002)

CÍM NÉLKÜL, DE KÜLÖNÖSEBB KESERŰSÉGÉRZET NÉLKÜL IS

Mit lehet,
egyszerűen nem volt idő
idejében élni az életet.

Először is ki kellett várni, hogy a háború
emlékké váljon bennünk.

Aztán
le kellett dolgozni az ország újjáépítésében neked kiszabott részt.

Majd
a negyvennyolcas eseményeken is túl
kellett lenni.

Majd
egy májusi reggelen rájönni arra,
hogy már későre jár.

Majd
megbékélni a gondolattal, hogy a veszteségek
könyve az egyedüli, amit ír az ember.

Most minden rendben van.
 Az élet elszállt.
 Végre nekikezdhet élni is az ember.

...

Kegyetlenek, szépek földön a legények,
 mint falka, mely kiszabadult éppen,
 és mit nekik egy ily alexandrin' ének,
 mit a Vilszonovóm, az én Veréb bércem.

A falkához kötném én is az erőmet,
 széttörni együtt a régi képeket.
 Tán taníthatnám is valamire őket,
 de lehet, hogy a gyerekek is engemet.

VUJIČIĆ PETARNAK

A XIX. századból írok neked. Madárcsicsergés mellett közvetlen.
 Tolsztojnál vagyok. (Nem hibbantam meg, ne izgulj!)
 A gróf csodálatos, csak ma reggel egy kissé kedvetlen:
 az este regényében Bolkonszkij kimúlt.

Így van ez, mondja, a háború a legnagyobb vétek.
 Majd kérdezi: Ki mindenkinek küldök levelet?
 Szép nekem itten. Ahogy a huszadik századba lépek,
 rögtön valaki nagykalapáccsal fejbe veret.

GÉBER László fordításai